

Sneeuwwitje is een waardevolle poging tekst en beweging organisch te mengen, maar het plotloze taalspel mist een dwingend ritme.

Schrijver en regisseur Ko van den Bosch verdwaalt behoorlijk in al zijn eigen metaforen.

ANNETTE EMBRECHTS

'Is dit de weg naar het echte leven?', vraagt Sneeuwwitje zich beduusd af tegen het einde van het gelijknamige 'antisprookje' van het Noord Nederlands Toneel en Club Guy & Roni. De gipsplaten in het steigerdecor staan dan nog grotendeels overeind, op een paar kogelgaten van de jager na. Maar de schoneschijnwereld van de boze stiefmoeder staat op kiepen, alle neerdalende spiegels inclusief. Schrijver en regisseur Ko van den Bosch probeert in deze versmelting van dans en theater het overbekende sprookje te linken aan onze machteloze omgang met de vluchtelingenproblematiek. Hij verdwaalt echter zelf behoorlijk in de montage van alle metaforen. Vijf dwergen met roetvegen spreken kwaad en angstig over 'asiellijers' en bekijken hun gebarsten servies met 'wie heeft er van ons bordje gegeten?' en 'wie is er in mijn zeetje verzopen?'. De jager (danser Igor Podsiadly) doolt ongrijpbaar rond; hij legt dwergen om in een megaschiettent en glipt soepel weg voor de koningin-moeder. Zijn vage teksten vertroebelen echter de heldere motoriek. Stiefmoeder zelf wankelt dronken van ijdelheid over de steiger. Ze verdraagt niemand, ook haar eigen façade niet, en spuugt krijsend vileine wegwerpzinnetjes uit. Een knappe prestatie van Tamar van den Dop; er is weinig houvast in dit plotloze taalspel. Ook Charlie Chan Dagelet

blijft als Sneeuwwitje puur in deze pittige exercitie. De poging tekst en beweging organisch te mengen is waardevol, maar het resultaat mist een dwingend ritme. 'We vermoeden dat er iets niet klopt', zeggen de dwergen, doelend op Het Systeem. Dat geldt ook voor deze duistere Sneeuwwitje.

Sneeuwwitje - een antisprookje

Theater

Door: Noord Nederlands Toneel en Club Guy & Roni. Tekst en regie:

Ko van den Bosch. 27/9, Stadsschouw-burg Groningen. Tournee t/m 13/11.